

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1851/2015
21.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца N.b. а.д. Б., кога заступа В.М., адвокат из Н.С., против тужених М.П. из Н.П. и М.В. из Н.П., чији је пуномоћник Б.П., адвокат из Н.П., ради исплате дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3341/14 од 15.06.2015. године, у седници одржаној 21.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3341/14 од 15.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3341/14 од 15.06.2015. године, ставом првим изреке, усвојене су жалбе тужених и пресуда Основног суда у Новом Саду П 10368/2013 од 25.03.2014. године и решење истог суда од 17.07.2014. године преиначени тако што је одбијен тужбени захтев и укинута у целости решење о извршењу Општинског суда у Старој Пазови посл. бр. Ив 1560/09 од 26.05.2009. године којим су овде тужене обавезане да тужиоцу солидарно исплате износ од 1.346.660,91 динар са законском затезном каматом од 23.04.2009. године до исплате, као и износ од 66.530,00 динара на име трошкова дозволе извршења, обавезан тужилац да туженима на име трошкова парничног поступка исплати 104.250,00 динара под претњом принудног извршења и ослобођене тужене обавезе плаћања судске таксе на жалбу. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженима на име накнаде трошкова жалбеног поступка исплати 18.375,00 динара, а ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за досуђење трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужене су сазнале за могућност запошљавања у фирми која се отвара у И. под називом Т.Г. д.о.о. Да би се запослиле у овој фирми, према наведеном сазнању било је неопходно да та фирма добије кредит. Да би фирма добила кредит било је неопходно да тужене, као потенцијални запослени у тој фирми потпишу одређену документацију у банци. Ради тога тужене су отишле у банку и М.П. је закључила уговор о дугорочном готовинском кредиту 09.01.2007. године. Б. је под одређеним условима, између осталог, и уплате депозита од 3.000 евра одобрила кредит овој туженој од 15.000 евра. Ни уговор ни пратећа документација туженој није дата. Поступак од подношења захтева за кредит до исплате извршен је у истом дану. Б. је 09.01.2007. године на текући рачун првотужене извршила пренос износа од 1.193.994,22 динара, а затим је дат налог да се са тог рачуна изврши готовинска исплата од 1.170.000,00 динара што је првотужена својим потписом потврдила. Наведени кредит обезбеђен је бланко меницом коју је у својству трансанта без протеста потписала друготужена М.В.. Поред ње меницу је потписала и првотужена М.П. као акцептант. На меници која је доспела на наплату 23.04.2009. године по наредби тужиоца уписан је износ од 1.346.660,91 динар. У време закључења наведеног уговора о кредиту издавања менице тужене нису биле запослене у Т.Г. али је ово предузеће на дан закључења кредита 09.01.2007. године издало потврде према којима су оне запослене у том предузећу од 2006. године и навело које су им месечне зараде.

Код овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је закључио да уговор између парничних странака није ни настао, јер је између њих постојао неспоразум о природи уговора.

Становиште другостепеног суда је засновано на правилној примени материјалног права.

Према члану 26. Закона о облигационим односима уговор је закључен када су уговорне странке сагласиле о битним састојцима уговора. По члану 63. истог закона кад стране верују да су сагласне, а уствари међу њима постоји неспоразум о природи уговора или о основу или о предмету обавезе, уговор не настаје.

У овом случају, правилно је другостепени суд закључио да уговор између парничних странака није ни настао. Наиме, тужене су у банку отишле како би помогле потенцијалном послодавцу код кога су желеле да се запосле да добије кредит. Воља тужених приликом потписивања докумената у банци није била закључење уговора о кредиту у своје име и за свој рачун већ обезбеђење кредита за потенцијалног послодавца. Како је ипак закључен уговор о кредиту у њихово име и за њихов рачун, правилна је оцена другостепеног суда да је између странака постојао неспоразум о природи уговора због чега се може сматрати да уговор није ни настао. Правне последице непостојања уговора о кредиту протежу се и на

меницу као хартију од вредности која је служила као средство за обезбеђење уговора о кредиту. Због тога је правилно одбијен тужбени захтев тужиоца и укинута решење о извршењу.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**